

TRGOVSKI LIST

Časopis za trgovino, industrijo in obrt.

Naročnina za Jugoslavijo: letno 180 Din, za 1/2 leta 90 Din, za 1/4 leta 45 Din, mesečno 15 Din; za inozemstvo: 210 Din. — Plača in toži se v Ljubljani. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Gregorčičevi ulici št. 23. — Dopisi se ne vračajo. — Številka pri poštni hranilnici v Ljubljani 11.953.

LETO XIII.

Telefon št. 2552.

LJUBLJANA, v torek, dne 14. oktobra 1930.

Telefon št. 2552.

ŠTEV. 120.

Dr. Adolf Golia:

Zakonodaja o vodnih silah in naše gospodarstvo.

Uvod.

Naša kraljevina je bogata na vodnih silah, vendar je žal velik del razpoložljivih vodnih sil neizkoriščen. V eminentnem interesu našega gospodarstva je, da se čim prej omogoči eksploatacija tega mrtvega kapitala našega narodnega bogastva. Naloga države je, da z učinkovitimi sredstvi pospešuje privatno podjetnost na polju vodnega gospodarstva. Predvsem je pa potrebno, da se ustvari pravna podlaga za produktivno delo v tej stroki. Sedanja pravna razcepjenost glede vodopravnih predpisov, ki postoje v poedinah delih naše kraljevine, ne nudi podjetjem potrebne pravne sigurnosti ter zlasti ovira ustanovitve novih hidrotehničnih naprav. Pri tem je posebej pripomniti, da na ozemlju prejšnje Bosne in Hercegovine ter prejšnje Črne gore glede vodnega prava sploh ne postoje nikake zakonske določbe.

Pravilno uvaževajé ravno navedene okolnosti je ministrstvo za kmetijstvo in vode že v letu 1927. izdelalo načrt Zakona o izkoriščanju vodnih sil. V letu 1928. je sledil drugi, v letu 1929. pa tretji ministrski načrt tega za gospodarsko bodočnost naše kraljevine tako važnega zakona. Gospodarskim korporacijam je bila takrat dana prilika, da so zavzele svoje stališče glede teh zakonskih načrtov ter predlagale konkretne spremembe poedinah določb. Pred kratkim je ministrstvo za gradbe, na katero je medtem prešla pristojnost za ureditev te pravne materije, dostavilo Vrhovnemu zakonodajnemu svetu v razpravo končno redakcijo tega zakonskega projekta. Načrt zakona o izkoriščanju vodnih sil, o katerem bo Vrhovni zakonodajni svet razpravjal predvidoma v najbližjem času, je že četrti ministrski načrt tega zakona. Ker ta poslednji načrt ni bil dostavljen gospodarskim korporacijam v izjavo, se sme domnevati, da je v bistvu identičen z ministrskim načrtom iz leta 1929. ter bazirajo na tej predpostavki naša nadaljna izvajanja.

Naloga vodopravne zakonodaje in hibe dosedanjih načrtov.

Glavna naloga zakona o izkoriščanju vodnih sil je ta, da se ustvari solidna in trajna zakonska podlaga za racionalno eksploatacijo prirodnih vodnih sil ter da se s primernimi odredbami bodri in pospešuje privatna podjetnost na tem polju. Žal smo v dosedanjih zakonskih načrtih pogrešali izrazito tendenco v tem pravcu. Osnovna načela vseh dosedanjih načrtov so bila naravnost v protislovju s spredaj označeno nalogo vodopravne zakonodaje. V mislih imam predvsem določbo o dobi trajanja vodopravnih koncesij ter določbo, po kateri naj preidejo po poteku koncesijske dobe vodne naprave z vsemi pripadajočimi deli brez vsakršne odškodnine in proste vseh bremen v državno last.

Kar se tiče časovne omejitve vodopravnih koncesij, se taki omejitvi v načelu ne more nasprotovati. Že predvojni vodopravni zakoni predvidevajo možnost take omejitve. V modernih povojnih zakonih pa prevladuje tendenca, da naj se vodopravna koncesija načeloma podeli

samo za gotovo dobo let. To je pravilno, kajti od države se ne more zahtevati, da bi se s podelitvijo vodopravne koncesije za večne čase odrekla pravici razpolaganja z vodnimi silami. Na drugi strani je pa potrebno, da se pri določitvi koncesijske dobe primerno upošteva obseg naprave ter višina potrebnih investicij z ene strani ter svrha naprave z druge strani. V slednjem pogledu je treba voditi zlasti račun o interesih industrijskih in rudarskih podjetij, ki uporabljajo vodno silo za svoj pogon. Ako se v takih primerih že ne prizna koncesija za ves čas, dokler dotično industrijsko odnosno rudarsko podjetje obratuje, je treba vsaj predvideti možnost podaljšanja prvotne koncesijske dobe, kakor je to urejeno v raznih vodopravnih zakonih drugih držav. V očigled dejstvu, da je velik del razpolož-

ljivih vodnih sil neizkoriščen ter da je izkoriščanje teh prirodnih sil ne samo v interesu privatnih podjetnikov, temveč v splošnem državnem interesu, naj bi se postopalo pri določitvi koncesijske dobe kar najliberalneje.

Določba, da naj preidejo vodne naprave z vsemi pripadajočimi deli po poteku koncesijske dobe brez odškodnine v državno last, gre odločno predaleč ter bi uzakonitev take določbe napredku elektrifikacije in v zvezi s tem industrializaciji naše zemlje le škodovala, ne pa koristila. Izgleda, da so služile pri redakciji teh odredb kot vzorec slične odredbe nekaterih inozemskih zakonov, zlasti švicarskega zakona od 22. decembra 1916. leta ter italijanskega zakona od 9. oktobra 1919. leta. Pri tem se pa ne sme prezreti, da inozemski zakoni v stvarnem pogledu deloma ne gredo tako daleč kakor naši zakonski načrti ter da so razen tega v nekaterih državah predvidene poleg drugih celo denarne subvencije v svrhu izgradnje vodnih naprav. (Nadaljevanje prihodnjic.)

Iz poštne službe.

a) Poslovanje pri carinjenju izvoznih poštinih pošilk.

Po odredbi ministrstva financ št. 28.080 od 18. avgusta t. l. je treba spremnice izvoznih paketov pri carinjenju kolkovati z dvema dinarjema.

Potemtakem mora odslej stranka plačati za 1 paket 17.75 Din, za 2 paketa 27.50 Din, za 3 pakete 37.25 Din in za vsak nadaljnji paket še po 9.75 dinarjev več.

b) Dostavnina in obrestnina za inozemske pakete.

Direkcija pošte in brzojava v Ljubljani je prejela od ministrstva odlok št. 55.810 od 19. septembra t. l., ki se glasi:

»Ugotovljeno je, da si posamezne stranke jemljejo v krajih, kjer se vrši dostava paketov na dom, predale samo zato, da bi jim ne bilo treba plačati za vsak paket dostavnine, ki se plačuje pri dostavi paketa.

Da bi se ta zloraba onemogočila, mora direkcija v interesu državne blagajne izdati poštam, kjerkoli se pojavijo navedeni slučajji, potreben nalog, da to preprečijo v smislu odredb točke IV. in XIV. člena 51 pravilnika za notranjo pošto službo I. del ter odpovedo ali sploh ne sprejmejo naročbe za predale. Predale za pakete naj oddajajo samo v povsem opravičenih slučajih v svrhu, za katero je ta panoga službe tudi ustanovljena.

Ako bi se pojavil slučaj, da bi kaka stranka v isti nameri prejela pakete iz inozemstva, ki so naslovljeni na poste restante, mora pošta na to paziti in izterjovati za te pakete dostavnino.

Samo oni naslovniki, ki dvignejo osebno pakete na pošti ne po svoji želji, temveč na poziv ali v interesu poštne ali carinske uprave, ne plačajo za te pakete dostavnine, temveč samo obvestnino.

c) Netrafikanti ne smejo prodajati poštinih vrednotnic.

Ministrstvo za gradbe je v sporazumu z Upravo državnih monopolov s svojim odlokom št. 59.065 od 23. septembra 1930 odredilo, da smejo prodajati poštne vrednotnice samo oni, ki imajo dovoljenje za prodajo

monopolskih predmetov (tobaka in kolkov).

Pošte naj sporoče navedeno odredbo onim prodajalcem poštinih vrednotnic v svojem okolišu, ki nimajo dovoljenja za prodajo tobaka in kolkov. Ako žele ti prodajalci še dalje prodajati poštne vrednotnice proti 2% proviziji, si morajo priskrbeti najkasneje do 31. decembra t. l. dovoljenje za prodajo tobaka in kolkov in ga predložiti potomi pristojne pošte direkciji na vpogled. Po navedenem dnevu naj odvzamejo pošte dovoljenje za prodajo poštinih vrednotnic in nabavno knjižnico vsem onim prodajalcem, ki nimajo, oziroma ki si niso priskrbeli dovoljenja za prodajo tobaka in kolkov. Imena takih prodajalcev naj pošte sporoče direkciji, da jih črta iz imenika prodajalcev poštinih vrednotnic.

V boodče mora vsakdo, ki prosi za dovoljenje do prodaje poštinih vrednotnic, priključiti prošnji v originalu ali v overjenem prepisu dovoljenje za prodajo tobaka in kolkov.

č) Nepravilno frankirane tiskovine.

Ministrstvo za gradbe je opazilo, da pošte nič ne pregledujejo, kako so taksirane pošiljke s knjigami in časopisi ter druge pošiljke, ki se predajajo po pristojbeniku za tiskovine. S tem prizadevajo državni blagajni znatno škodo. To se posebno dogaja pri podjetjih, katera predajajo take pošiljke v večjih količinah, ker jim ravno nezadosna kontrola sprejemnih pošt daje možnost za zlorabe.

Da bi se uspešno nastopilo proti zlorabam pri predaji tiskovin, naroča ministrstvo z odlokom št. 56.027 od 25. septembra t. l. vsem poštam najstrožje, da vse tiskovine pred odpravo natančno pregledajo in se uverijo, ali so pravilno frankirane. Take, ki niso zadostno frankirane, naj naknadno taksirajo in stavljajo nanje odtiske pečatnika T. Prav tako morajo paziti vse izdajne pošte, da bodo pobirale za nedovoljno taksirane tiskovine od prejemnikov ustrezajočo portovno pristojbino v dvakratnem znesku.

Tudi kontrolni organi so dolžni, da se pri vsakem pregledu pošte prepričajo, ali se vrši ta kontrola.

Fr. Zelenik:

Kako nastajajo borzne cene.

Že prav staro mnenje, da je cena blaga odvisna od ponudbe in potrebe, ima še danes precej privržencev, čeprav življenje dokazuje, da je ta trditve dandanes neveljavna. V nekdanjih časih s preprostimi prometnimi napravami in s skromnimi življenjskimi potrebami je edinole letina in pa vreme vplivalo na cene. Ali nekdanji mestni trgi so se umaknili svetlim trgovom, od nekdanjih starih tržnih predpisov in ostrih kazni je oslaba le senca v borznih uzancah in v carinah na državnih mejah. Spekulativna glavica se udeležuje sestavljanja cen in je zavzela obseg, kakršnega si prej človeški um ni mogel predstavljati. Dandanes mednarodni bančni kapital posega v proizvodnjo in potrošnjo in vpliva z ogromnimi milijardami.

Povpraševanje in ponudba nista več nekaj naravnega, nego sta plod dobičkaželjnosti. Radi tega tudi razvoj cen ni nekaj naravnega. Cene zrnja, moki, kavi, bombažu in deloma tudi rižu dela spekulacija, petroleju, sladkorju, železu itd. pa karteli, frusli in kakor se že imenujejo razne združbe.

Danes ne more nihče pregledati, kakšne množine se ponujajo in kakšne se zahtevajo na svetlkih tržiščih, zato se tudi ne more ravnati cena po teh dveh činih. V nekdanjih časih, ko je bil vsak trg navezan na svojo bližnjo okolico, se je dovoz videl, znana je bila vsakomur v doličnem okolišu letina, je lahko vsak osebno opazoval tržni položaj. Danes pa nadomeščajo to osebno opazovanje tržna poročila. Vsa poročila skupaj pa usvarjajo tržno mnenje. To tržno mnenje in spekulacija pa napravljata cene.

Tržna poročila zavzemajo odločilno mesto in sloni na izborni in najboljšeje poročevalski službi in prometnih napravah na glavnih tržiščih. Na Borzi v Čikago je pred vojno delovalo 250 brzojavnih aparatov in je bilo odpremljeno dnevno ogromno brzojavk. Ta poročevalska naprava je delovala tako brzo, da je n. pr. med vprašanjem iz Liverpoola in odgovorom iz Čikago preteklo komaj šest minut. Tvrška Armour Grain Co. je imela zasebne brzojavne naprave. Sedaj zavzema radio odlično mesto v poročevalski službi. Imetniki takih naprav imajo seveda v rokah poročevalsko službo in ta mora služiti njihovim koristim. To so »voditelji« in vsi drugi, kateri se poslužujejo njihovih poročil, so »vodeni« ali »Tekachi«, »ovčja čreda«, katero strizžejo voditelji. Vsi ti »vodeni« imajo tržno mnenje, kakršno hočejo voditelji. Da ti poznajo v prvi vrsti le svoje koristi in svoj žep, ni potrebno še posebej povdarjati. Voditelji popravljajo statistike o vidnih zalogah (v Ameriki), cenijo in urejajo »dovoze«, pošiljajo miši in drugo golazen na selve, delajo mraz in vlago itd. Starejši trgovci in poljedelci se bodo še spominjali, da so leta 1893—1895 padle cene zrnja skoraj za polovico, ker je bil svet poln poročil, da se je proizvodnja zrnja ogromno povečala. Ta ogromni padec cen je ogrožal obstoj poljedelstva stare Evrope in razne njene države so začele zapirati svoje meje tujemu uvozu zrnja. Tu je pravi začetek takozvane agrarne politike. Tista poročila o ogromni proizvodnji so bila zlagana, kajti Argentinija, ki je nastopila tista leta na trgu, je spravila na trg komaj 1% svetovne letine. Ta odstotek pač ni mogel tvoriti kake nevarnosti.

